

OBSAH

Úvod	7
<i>Kapitola 1</i>	
Zkročení zlé ženy	9
<i>Kapitola 2</i>	
Romeo a Julie	27
<i>Kapitola 3</i>	
Sen čarovné noci	43
<i>Kapitola 4</i>	
Benátský kupec	59
<i>Kapitola 5</i>	
Mnoho povyku pro nic	77
<i>Kapitola 6</i>	
Jak se vám líbí	93
<i>Kapitola 7</i>	
Hamlet, princ dánský	109
<i>Kapitola 8</i>	
Večer tříkrálový	127
<i>Kapitola 9</i>	
Othello, benátský mouřenín	143
<i>Kapitola 10</i>	
Macbeth	159
<i>Kapitola 11</i>	
Král Lear	175
<i>Kapitola 12</i>	
Bouře	191
Závěr	207

Zkročení zlé ženy – úvod

Čas perel a aksamitu

V letech, kdy William Shakespeare psal svoje hry, vládly západoevropské módě šustící sukně, vyšívané střevíce a složité účesy. To v případě dívek, o nichž je řeč v následujícím příběhu.

Pánové sukně nenosili. Právě v době pozdní renesance, kam časově náleží Shakespearovy hry, odložili evropští muži suknice a dlouhé tuniky, které nosili po staletí. Začali nosit kalhoty. Přesto byl jejich oděv stejně složitý jako ten dámský.

Kolébkou renesance i renesanční módy byla Itálie, tehdy rozdělená do mnoha území a státek.

Jména jako Toskána, Benátsko, Savojsko, Neapolsko už ale na mapě dnešní Evropy nenajdeme.

Italská města Florencie, Siena, Milán, Benátky.

Pisa zbohatla na konci středověku výrobou vlněných látek, nebo naopak dovozem hedvábí a sametu z Asie.

Bohatí měšťané chtěli předvádět svůj blahobyt a ukázat: já na to mám, jsem stejně mocný jako kdejaký šlechtic. Ostatně, mnohý hrabě či vévoda si rád půjčoval peníze právě u zámožných obchodníků s látkami.

Celé rodiny boháčů se tehdy zahalily do hedvábného sametu zvaného aksamit. Látky širokých kabátců a sukní byly poseté vzory granátových jablek, lilí, narcisů, tulipánů. Ale to nestačilo. Poprvé v dějinách módy vykuklo na povrch prádlo: spodní košile z jemného batistu. Rukávy a nohavice svrchních oděvů byly důmyslně prostříhané, a tak škvírami prosvítaly bělostné pruhy drahého spodního prádla.

Po objevení Ameriky se Španělsko stalo nejbohatší zemí tehdejšího světa a začalo Evropě diktovat módu.

Odtud se do Shakespearovy Anglie dostal zvyk nosit tuhé krajkové límce.

Kolem krku vytvářely okruží leckdy tak mohutné, až se jim říkalo mlýnské kameny. Pánové nosili baňaté kalhoty ke kolenům a k nim pomocí podvazků připevňovali punčochy. V prošívaných kazajkách mívali vycpávky na docela nečekaném místě: na břiše! Být při těle bylo totiž známkou blahobytu.

Dámská móda zažila další historickou premiéru: první šněrovačku s výtzuží z drátů nebo ze dřeva. Jak asi muselo ženy bolet být uskřinutá v takových šatech celý den, navíc nést na těsném živůtku drátěnou konstrukci a na ní těžkou širokou sukni.

Ovšem je pravda, že to nebyla móda pro lidi, kteří pracovali rukama. Do těchto nákladných „ulit“ se oblékal jenom ten, kdo se chtěl ukázat ostatním: králové, šlechta a bohaté měšťanstvo.

Být krásná znamenalo mít světlé vlasy a vysoké čelo. Dívky si proto nad čelem vlasy vytrhávaly, stejně jako obočí. Vlasy vydávaly napospas slunci, rozložené přes okraj širokého klobouku, který naopak chránil jejich bílou pleť.

Takto odbarvené kadeře pak zaplétaly do složitých vrkočů, do nichž vkládaly perly.

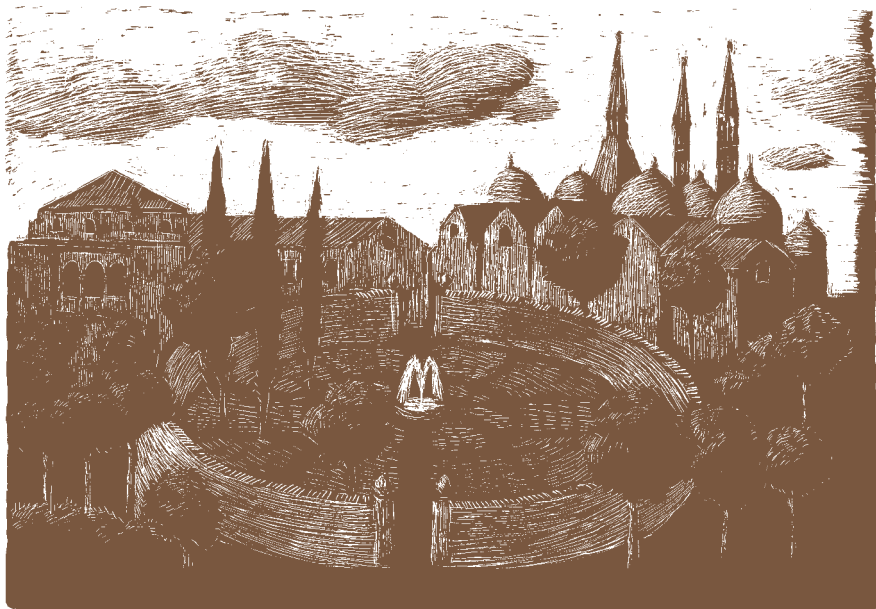
Věřili byste, že něžné perly tehdy nosili všichni?

Nikoho nepohoršoval drsný vousatý muž s perlovou náušnicí.

Renesanční módní premiérou byly i podpatky. Dnes je nosí ženy, ale jako první s nimi přišli jezdcí: podpatky jim pomáhaly udržet nohu v třmenu. Brzy se však ukázalo, že jejich nositel je lépe vidět, a tak se ujaly ve vyšších vrstvách společnosti, která chtěla být všem na očích.

ZKROČENÍ ZLÉ ŽENY

Amorův šíp

Z Pisy do Padovy je to pěkný kus cesty. Na jejím konci najdete starobylé město s univerzitou. Sem se vypravil Lucenzio, mládenec lačnicí po vzdělání. Jeho otec je bohatý obchodník, mladíka tudíž doprovázejí dva sluhové. Lucenzio se nemůže dočkat, až se zapíše ve škole a v Padově se zabydlí.

Zatímco plánuje život v novém městě, projdou kolem něj dvě dívky: jedna okatá a kudrnatá, druhá s tváří anděla. Když spatří tu druhou, zapomene Lucenzio, co vlastně v Padově chtěl. Amor, bůh lásky, ho zasáhl svým šípem. Slečny ale nejsou samy, provází je jejich otec a dva nápadníci.

„Bianku provdám, až bude z domu tuhle Kateřina,“ postrčí bohatý obchodník Battista dopředu tu kudrnatou. Oba ženichové se zděsí: vždyť Kateřina má jazyk jako šavli, hotová lítice!

Pan Battista poprosí oba nápadníky, zda by mu pro slečny nesehnali domácího učitele hudby a poezie, rozloučí se s pány a vede si dcery domů. Bianka ladně kráčí náměstím, dobře ví, že za ní celá Padova mlsně hledí. Zato Kateřina rázně dupe kramlíčky. To tak, ztrácet tu čas s hloupými ženichy!

Lucenzio docela ztratil hlavu: studium ať jde k čertu,
chce se co nejdřív oženit s tou plavovlasou kráskou.
Dostane nápad: jeho sluha Tranio je vzdělaný,
může se vydávat se za Lucenzia a naoko se
dvořit Biance. Lucenzio mu navlékne svoje
panské šaty a sám si vezme ošuntělý
Traniův kabát: z pána je rázem chudý učitel.
Tak se k Biance dostane mnohem blíž
než oba její vážení nápadníci.

Chlapík z Verony

Za Hortensiem, nápadníkem krásné Bianky, přijel z Verony jeho přítel Petruccio. Hledá si v Padově nevěstu; nemusí být moc krásná, spíš bohatá. Hortensio se zaraduje: jedna taková tu je, jenomže je hubatá, nikdo ji nechce. To však Petruccia neodradí, hned chce jít do jejího domu na námluvy.

Hortensio se k příteli připojí jako domácí učitel hudby, v otrhaných šatech, s loutnou přes rameno. Cestou se přátelé srazí s Hortensiovým sokem, vede s sebou učitele poezie. Není to nikdo jiný než Lucenzio v převleku.

Než dojdou k Battistovu domu, doběhne je přestrojený Tranio a smekne baret: „Pánové, kde najdu dům Battista Minoly? Jsem Lucenzio z Pisy a chci se ucházet o ruku jeho dcery Bianky.“

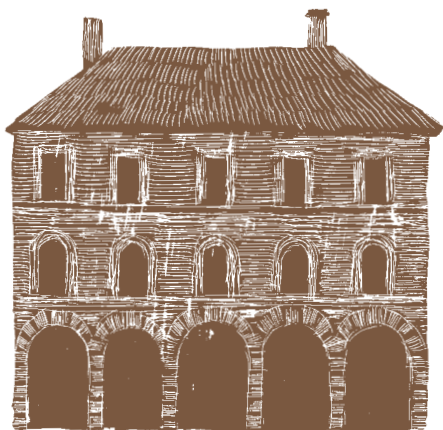
„Už jsem se lekl, že si hodláte namlouvat Kateřinu, to bych vás věru hnall!“ zadupe Petruccio.
„Nemůžu se dočkat, až ji poznám.“

Dračice a kohout

Dům pana Battisty má žlutou omítku a zelené okenice. Z dlážděného dvora vedou schody do patra. Nahoře, v ložnici obou sester, se dnes rozléhá vrískot a křik.

„Au! Nemačkej mi ruku!“

„Pustím tě, až mi odpovíš! Řekni, kterého chceš? Bubřinu Hortensia, nebo páprdu Gremia?“ kroutí Kateřina sestře ruku za zády. Ale Bianka nechce ani jednoho, přece jí Kateřina nebude závidět ty ubožáky?!

Do ložnice vtrhne otec, Kateřinu okřikne, Bianku si přivine na prsa a utírá jí slzy. Kateřina se zamračí: Všichni jen Bianka, Biančička. A co já?! Kdo obejme mě?

